

Når språkbruk forfører

Av Jon Kvalbein, Fast Grunn nr. 5, 2008.

Ord har makt. De kan brukes til det gode. Men de kan også stå i ondskapens tjeneste. De kan forføre våre tanker. Det skjer i høy grad i dag, ikke minst i den aktuelle etiske debatten. Denne artikkelen vil påvise dette.

Men la oss starte med noen betraktninger om ordenes betydning med utgangspunkt i Bibelen.

Skapende ord

Gud skapte universet ved hjelp av ord. Han sa: Bli lys! Og det ble lys. (1 Mos 1:3). Guds ord er virkekraftige. Det Gud sier, blir virkelighet.

Guds andre skaperhandling var å foreta en diskriminering (diskriminering = skjelne, gjøre forskjell på). Gud så at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket (1:4). Han likestilte ikke godt og ondt. Gud gjorde forskjell på lys og mørke. Guds har satt et grunnleggende skille i sitt skaperverk. Ingen kan overse eller overtre gudgitte grenser, uten å sette seg under Guds dom.

Gud fortsatte sin skapergjerning, slik den er beskrevet i 1 Mos 1. Etter hvert som hans skapervilje frembrakte noe nytt, foretok han en vurdering: "Og Gud så at det var godt." Som kronen på verket skapte Gud mennesket i sitt bilde, til mann og kvinne.

Med til gudsbildet hørte evnen til å forstå og bruke ord. Mennesket kunne forstå Guds tale. Og mennesket kunne beskrive virkeligheten med ord. Etter at Gud hadde skapt mennesket, ledet han det til dyrene og fuglene for å se hva han ville kalle dem, og "det navnet mennesket gav hver levende skapning, det skulle den ha" (1 Mos 2:19). Slik ble mennesket satt til å forvalte Guds skaperverk. Ordet "begrep" illustrerer dette, - med be-"greper" "griper" mennesket verden.

Mennesket skiller seg fra dyrene ved sin evne til å diskriminere ved hjelp av ord. Objekter og fenomener i vår virkelighet blir tildelt begreper som ble forstått av andre. Det historiske resultatet kjenner vi. Sivilisasjoner er oppstått ved felles bruk av ord. Kulturer endres når språket endres. Vitenskap krever et presist språk. Jo mer detaljert man vil beskrive naturen, jo flere ord trenger man – enten fagfeltet heter botanikk, zoologi, astronomi eller kjemi. Moralske retningslinjer uttrykkes i ord. Trosbekjennelsen former troens innhold i ord.

Forførende ord

Men ord kan også brukes i ondskapens tjeneste. Også Slangen kunne tale. Syndefallet ble utløst av ord. Slangen sa til kvinnen: "Har Gud virkelig sagt: Dere skal ikke ete av noe tre i hagen?" (1 Mos 3:1). Slangens ord var virkningsfulle. De var forførende.

For det første gav de en løgnaktig gjengivelse av Guds forbud, som bare omfattet ett tre. For det andre utløste de tvil på Guds ord: "Dere kommer slett ikke til å dø! Men Gud vet at den dagen dere eter av det, vil øynene deres åpnes, dere vil bli slik som Gud og kjenne godt og ondt." Slangens ord forførte Eva, og hun dro Adam med seg i fallet. Slangens ord ble aktet mer troverdig enn Guds ord. Dette er menneskets grunnsynd.

I hele Bibelen legges det vekt på at Guds ord må høres, formidles, aktes og etterleves. Guds ord går i oppfyllelse, enten det er frelsesord eller domsord. Esaias forkynte trøst til sitt folk og stadfestet løftene: "Vår Guds ord står fast til evig tid." (40:8). Jeremias forkynte Herrens dom i Jer 7:1ff: Folkets gudstjeneste i templet er til ingen nytte, dersom folket ikke vender seg bort fra sine synder. Folket trøster seg med løgnaktige ord når de sier: Her er Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel! Men Guds domsord lyder: "Se, dere fester lit til løgnaktige ord – til ingen nytte. Hva så? Dere stjeler, slår i hjel, driver hor, sverger falsk og brenner røkelse for Ba'al og følger andre guder, som dere ikke kjenner. Og så kommer dere og står fram for mitt åsyn i dette hus som er kalt ved mitt

navn, og sier: Vi er frelst! – og så vil dere fremdeles gjøre alle disse avskyelige ting!” Guds dom lyder: ”Jeg vil kaste dere bort fra mitt åsyn” (v.15).

Det er ikke mulig å innrette seg i synd og samtidig bekjenne at man er frelst! Bibelen advarer på mange steder og på mange måter mot å feste sin lit til løgnaktige ord. De er forførende. De leder tanken på avveier, frister til synd og bedøver samvittigheten slik at synden blir akseptert. Og synden fører til evig fortapelse dersom det ikke skjer en omvendelse.

Med disse betraktningene som bakgrunn tar vi et langt sprang inn i vår egen samtid, for å gi noen eksempler på hvordan ord kan forføre vår tenkning i dagens etiske debatt.

Med ord som våpen

Vi bruker språket for å beskrive vår virkelighet. Men forholdet mellom språk og virkelighet er komplekst. Mange forskere ønsker å ”gripe” virkeligheten med begreper som kan gi en best mulig objektiv fremstilling av sitt forskningsområde. Den såkalte konstruksjonismen hevder at kunnskap og sannhet alltid er formidlet (”konstruert”) gjennom et historisk og kulturelt betinget vokabular. Spørsmålet blir da: Er all kunnskap og alle sannheter kulturavhengige? Kan deler av vår viten være resultat av språklige maktstrategier? Vi kan ikke drøfte disse spørsmålene i sin bredde her. De er sentrale i den vitenskapelige konstruksjonisme-debatten som særlig føres innenfor sosiologien.

Det som er sikkert er: Mange begreper fungerer ikke nøytralt, de skaper assosiasjoner og leder våre tanker i bestemte retninger. Språkbruk påvirker vår virkelighetsoppfatning. Dersom verden beskrives konsekvent uten Gud, formidles et ateistisk verdensbilde. Dersom man ukritisk anvender tidens språk, blir man en formidler av tidsånden. Den som vil snu en utvikling, bør introdusere og utbre nye begreper med nytt tankeinnhold, omforme eksisterende begreper eller sørge for at bestemte begreper ikke brukes.

Det er ikke tilfeldig at liberale teologer ønsker å fjerne ord som synd, fortapelse, helvete, omvendelse og etterfølgelse. På den måten vil man gjøre kristendommen mer akseptabel. Resultatet er imidlertid ikke kristendom, men en humanisme kledd i et religiøst språk.

Det er også grunn til å være skeptisk når misjonsbegrepet blir utvidet, slik at alt som sikter mot å trekke mennesker nærmere Jesus, blir misjon. Misjonsbefalingens mål er at flest mulig kan få del i en personlig gjenfødelse til nytt liv i Kristus. Bibelsk misjon er Kristusbasert (”meg er gitt all makt”), utadrettet (”gå derfor ut”), og frembringer disipler (disipler følger sin Mester), Misjonens virkemidler er dåp (”idet dere døper dem”) og opplæring til etterfølgelse i tro og liv (”lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere”). At utviklingshjelp og diakonal virksomhet er en naturlig del av en kristen misjonstjeneste, må ikke få oss til å miste Jesu misjonsperspektiv: ”Den som tror på Sønnen, har evig liv; men den som ikke vil tro på Sønnen skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham” (Joh 3:36).

Ord kan skape holdninger. Dersom en trosoverbevisning om at noe er sant, blir stemplet som ”fundamentalisme”, blir mange skremt til taushet. Dersom all tale om moral blir stemplet som moralisme, mister mange frimodighet til å si at noe er rett eller galt. Resultatet blir relativisme, som er tidsåndens ideologi i den vestlige verden i dag.

Når vi kommuniserer med ord, brukes ordene ofte uten at vi tenker over hvordan de virker. Men ord kan også være bevisst valg for å oppnå bestemte hensikter. Ord kan ved systematisk og dyktig bruk bli virksomme våpen i en kulturrevolusjon.

Abortaktivistenes språkbruk

Et aktuelt eksempel kan hentes fra abortdebatten.

Tilhengerne av en liberal abortlov har i lang tid systematisk anvendt et manipulerende språkbruk. Et viktig slagord ble ”fri abort”. ”Fri” har positiv klang, - alle ønsker frihet. Men når ordet ”fri” blir koblet til drap, er det ikke bare tilslørende, men løgnaktig. Det ufødte barnets befrielse består her i å miste sin mest grunnleggende frihet, nemlig retten til å leve. Nå er det ingen grunn til å underslå at enkelte gravide kvinner befinner seg i en meget vanskelig situasjon. Noen av de mødrene som har valgt abort, kan kanskje oppleve dette som en befrielse. Men ikke få av dem bærer avgjørelsen med seg som en samvittighetsbyrde de gjerne skulle vært fri.

”Selvbestemt abort” er en annen løgnaktig betegnelse. Det finnes intet ufødt barn som har bestemt seg selv til å ta livet av seg selv. En abort er aldri selvbestemt. Spontan abort er en dødsulykke. Provosert abort er villet avlivning, utført av en annen person. Å tale om ”selvbestemt abort” er manipulerende og forførende. Redaktør Arthur Berg i Dagen ville ikke godta motpartens ordbruk. Han talte og skrev alltid om ”fosterdrap”. Slik synliggjorde han hva det dreidde seg om. Han forsto ordbrukens betydning i åndskampen.

Fosteret har av abortaktivister vært omtalt som en ”celleklump” – en del av kvinnens kropp, som kan fjernes likesom en blindtarm. Betegnelsen er medisinsk og vitenskapelig løgnaktig. Arvestoffet i hver celle i fosterets kropp er forskjellig fra morens. Det dreier seg om et helt selvstendig individ, som bare ber om å få kost og losji hos sin mor i ni måneder før fødselen. Men det blir drept og kastet ut fra sin bolig av vårt offentlige helsevesen – de som er betalt for å verne om folks liv og helse – etter anmodning fra husverten. Ofte skjer det etter press fra barnefaren eller andre. Men ansvaret for det ”frie” valget er etter loven lagt på moren. Det er en gåte at dette blir betraktet som en seier for kvinnesaken.

Nå markedsføres ”selvbestemt abort” internasjonalt som en del av ”kvinnens reproduktive rettigheter”. Mange kvinner i utviklingsland dør i forbindelse med fødsler. Dødeligheten for nyfødte er også høy. Alle tiltak som kan gjøres for å forbedre situasjonen for mor og barn bør hilses med glede. Men når ”fri abort” blir presentert som del av denne tiltakspakken, er det grunn til å protestere. ”Selvbestemt abort” er en frukt av en individsentrert hedensk kultur, der ”selvbestemmelsen” gjør det moralsk akseptabelt å avlive uønskede ufødte barn. Det er ekstra ille når dette markedsføres som en eksportartikkel under varemerket ”rettighet”. For ordet ”rettighet” signaliserer at det dreier seg om et gode som det er verd å få del i! Dette er nok et eksempel på manipulerende ordbruk i abortkampen.

Som kristne må vi avsløre den falske ordbruken. Det er grunn til å minne om Jeremias sin advarsel: Dere fester lit til løgnaktige ord. Å slå i hjel kan ikke forenes med å si: Vi er frelst. ”Selvbestemt abort” er en selvbestemt løgn som fører til Gudbestemt dom.

Homoaktivistenes språkbruk

Enda en kulturrevolusjon har funnet sted med ord som våpen. Odelstinget har 11. juni i år vedtatt en såkalt ”kjønnsnøytral” ekteskapslov.

På forbausende kort tid har homofile aktivister maktet å snu det politiske flertallet til egen fordel. Hvordan kan vi forklare en slik endring i holdning? Her kan gis mange svar. En postmoderne relativisme har gjort livsstil til fritt valg. Tidens nyliberalisme misliker alle forsøk på å sette grenser på det som kalles ”privatlivets område”. Kulturradikalismens idealer om fri sex dominerer våre massemedier. Motkulturen – som kristenfolket burde ha stått i spissen for - har manglet ledelse, koordinering, ekspertise, kraft og mot til å mobilisere til en slagkraftig kamp mot relativismen. Hadde ikke Øyvind Benestad og andre kristne kjent det som et personlig kall å kjempe for det kristne ekteskapet, ville situasjonen vært katastrofal.

En viktig påvirkningsfaktor er blitt oversett av mange. Homofile aktivister har brukt språket som et maktmiddel for å fremme sin egen virkelighetsforståelse, uten at dette er blitt tilstrekkelig avslørt og motarbeidet. La meg utdype dette.

”De homofiles rettigheter”

Gang på gang har vi fått høre at de som kjemper imot de homofiles interesser, bekjemper ”de homofiles rettigheter”. Rettighet er et positivt ord. Det bringer med seg assosiasjoner til menneskerettighetene, som er stadfestet gjennom internasjonale avtaler og gjort til en del av norsk lov. Å være imot ”de homofiles rettigheter” lyder intolerant og klanderverdig.

”De homofiles rettigheter” blir stadig gjentatt som trylleord som skal åpne dører. Men vi får aldri noen presisering av hva disse rettighetene er. Det er ikke så rart. Den som undersøker, vil finne at homofile ikke har noen særlige rettigheter som er nedfelt i menneskerettighetene. Det er ekteskapet mellom mann og kvinne som er omtalt og vernet i menneskerettighetene, ingen andre samlivsformer! Diskriminering med grunnlag i kjønn og rase er avvist i menneskerettighetene.

Homofile har som mennesker de samme rettigheter som andre mennesker. Men det finnes ikke noe som heter "de homofiles rettigheter". Å bruke et slikt uttrykk i kampen for at homofile skal kunne få inngå ekteskap, er manipulerende bruk av språket. Uttrykket anvendes som et maktmiddel for å bringe motparten til taushet.

Forøvrig er det uriktig å si at "de homofile" står sammen om å kjempe for anerkjennelse av homoseksuelt samliv og "kjønnsnøytralt ekteskap". Det finnes kristne homofile som ønsker å leve seksuelt avholdende, akkurat som enslige heterofile tar dette valget. De betrakter det ikke som noen "rettighet" å få leve i strid med Bibelen. Disse blir oversett av dem som taler om "de homofiles rettigheter". Det finnes også homofile som er imot at samliv mellom homofile skal betegnes som ekteskap, fordi de mener at ekteskapet er en heterofil institusjon og fortsatt bør være det. Andre homofile – antagelig de fleste - mener at et særmerke ved en homofil livsstil bør være at man ikke binder seg til noen bestemt partner. Homoparader som stadig finner sted i den vestlige verden er levende reklamer for en utagerende livsstil der moralske bånd er til for å brytes.

"Størst av alt er kjærligheten"

Dette tilsynelatende sitatet fra 1 Kor 13:13 blir stadig hentet frem for å forsvare homofilt samliv. Det ble brukt i den homofile motdemonstrasjonen mot Aksjonen for ekteskapet som fant sted i Oslo 12. april i år. Også her dreier det seg om manipulering med ord.

For det første er sitatet feilaktig. 1 Kor 13.13 lyder: «Men nå blir de stående disse tre: tro, håp og kjærlighet. Men størst *blant dem* er kjærligheten.»

For det andre blir sitatet feilaktig brukt. Det bibelske ordet kjærlighet har bakgrunn i det greske ordet agape. Den bibelske kjærligheten er knyttet til et hellig liv i samsvar med Guds bud. "For dette er kjærligheten til Gud at vi holder hans bud. Og hans bud er ikke tunge" (1 Joh 5:3). Kjærligheten gjør ikke noe usømmelig (1 Kor 13:5), og i Rom 1:28 er homoseksuelt samliv omtalt som "slikt som ikke sømmer seg". Seksuelt samliv mellom to av samme kjønn er i strid med det sjettede bud. Det er skildret som et opprør mot Gud (Rom 1), og som handlinger som setter et menneske utenfor Guds rike (1 Kor 6:9f). Det er ikke uttrykk for bibelsk kjærlighet.

To ting må også sies tydelig når dette er sagt.

For det første: Guds ord avslører synden. Forkynnelsen av Guds hellige lov er en kjærlig gjerning når hensikten er menneskets frelse. Men vi er ikke kalt til å kaste steiner på våre medsyndere. Ingen skal mobbes eller trakasseres for sin synd. Sannheten skal formidles i kjærlighet, ja, i den kjærlighet som Jesus viste på korset da han døde for våre synder – til oppreisning og frelse for alle som erkjenner sin synd og vender om til Gud.

Derneft: Det blir galt dersom homoseksuell praksis blir fremstilt på en slik måte at annen synd mot det sjettede bud blir fortiet eller bagatellisert. Samboerskap, seksuell utfoldelse før ekteskapet, utroskap i ekteskapet, skilsmisse og gjengifte er mer utbredt og har undergravet ekteskapet som Guds ordning i mange år før homoseksualiteten for alvor kom i offentlighetens søkelys. Her har forkynnelsen forsømt seg, både i kirker og bedehus!

Men dette må ikke føre til at vi godtar en forførende språkbruk og inkluderer homoseksuelt samliv i ekteskapsbegrepet. En slik ordbruk visker bort skillet mellom godt og ondt. En sann kristen kan aldri godta en slik ekteskapsforståelse.

Det nye ekteskapsbegrepet er et språklig tyveri. Staten stjeler et innarbeidet begrep og gir det et helt nytt innhold for å få folk til å tenke nytt og til å overse Guds bud.

"Diskriminering"

Å nekte homofile å inngå ekteskap er uttrykk for diskriminering. Det strider mot likestillingsidealet. Dette er stadig blitt gjentatt. Denne språkbruken har gjort inntrykk på mange politikere. Men vi bør overveie følgende:

Enhver bruk av begreper innebærer en diskriminering. Man skiller mellom det som omfattes av begrepet og det som ikke gjør det. Og når vi bruker ordene "hest" og "ku", diskriminerer vi mellom disse to dyreslagene. Å diskriminere er derfor i utgangspunktet et ord uten negative assosiasjoner.

Ekteskap og partnerskap er to ulike institusjoner. Ekteskapet omfatter en mann og en kvinne. Partnerskap har vært brukt som betegnelse som et varig samliv mellom to homoseksuelle av samme kjønn. Disse institusjonene bør holdes fra hverandre ved at vi bruker ulike ord. Det er meget viktig at ordet ekteskap bevares som et kulturelt og overnasjonalt felleseie. Noe tilsvarende partnerskap finnes bare i noen få land, både som begrep og som lovregulert realitet. Å tale om ekteskap mellom to av samme kjønn lyder meningsløst for ører som ikke blitt bedøvet gjennom lang tids propaganda.

Ordet "diskriminering" har i dagligtale fått en negativ klang. Derfor er homoaktivistene opptatt av å si at motstanden mot "ekteskap" mellom homofile er uttrykk for diskriminering. Men ikke all forskjellsbehandling er diskriminerende. Det finnes en rettmessig forskjellsbehandling, der den kan gis en god begrunnelse.

Forskjellsbehandlingen kan begrunnes bibelsk. Men det kan også gis en allmenn begrunnelse. Alle mennesker har arvelig opphav hos en mann og en kvinne. Samfunnet er tjent med at barna vokser opp med sine egne foreldre. Intet barn er en naturlig frukt av et homofilt samliv. Barn er tjent med å vokse opp med en far og en mor. Ekteskap og familie er så viktige samfunnsinstitusjoner at de er vernet ved lov. Dagens samfunn kan ikke kriminalisere alle seksuelle forbindelser utenom ekteskapet, enten de er regulert ved gjensidige avtaler eller av tilfeldig karakter, enten de er av heteroseksuell eller homoseksuell art. Men samfunnet bør ved lov sikre et særlig vern om ekteskapet mellom mann og kvinne, fordi familien utgjør den grunnleggende sosiale enhet som skaper den naturlige, mest stabile og beste ramme om reproduksjon og oppvekst.

"Kjønnsnøytralt ekteskap"

Betegnelsen "kjønnsnøytralt ekteskap" brukes for å omdefinere ekteskapet. Betegnelsen lyder like selvmotsigende som en "firkantet sirkel". Ekteskapet er en juridisk offentlig pakt mellom én mann og én kvinne. Slik nyttes ordet på tvers av nasjonale og kulturelle grenser, og slik er ekteskapet omtalt i menneskerettighetene. Ekteskapet har aldri vært "kjønnsnøytralt".

Det er også meningsløst å si at opprettelsen av et "kjønnsnøytralt ekteskap" fremmer likestilling. Ekteskapet som institusjon innebærer en formell likestilling i den forstand at begge kjønn er likt representert. Det "kjønnsnøytrale ekteskapet" åpner for ekteskap med 100 % av samme kjønn. Barn som vokser opp med to foreldre med samme kjønn, opplever ikke at de er likestilte med barn som vokser opp med far og mor!

Departementets høringsnotat anvender betegnelse "like-kjønnnet ekteskap" og "ulike-kjønnnet ekteskap". Forstavelsen "like-" har positive assosiasjoner (sml. likestilling, likeverd), forstavelsen "u-" har negative assosiasjoner (sml. uvel, udyr, ugress, uvane). Merk at man ikke bruker merkelappen "én-kjønnnet ekteskap". En slik betegnelse ville være altfor selvavslørende, fordi ekteskap og "én-kjønnnet" umiddelbart oppfattes som uforenlige begreper.

Hvorfor brukes betegnelsen "kjønnsnøytralt ekteskap" når homofile skal fremme sin sak? Det latinske ordet nøytral brukes om en som ikke slutter seg til noen av de krigførende parter, en som står utenfor kampen, en som er upartisk. Ordet "nøytralt" oppfattes positivt i en verden med mye strid og spenning. Ved å bruke "kjønnsnøytralt" om den utvidede ekteskapsbetegnelsen, skaper man et ubevisst inntrykk av at ekteskapet inntil i dag har stått for noe konfliktfylt og partisk. Det gis inntrykk av at man nå kan oppnå noe som er mer "nøytralt", noe inkluderende som vil gjøre slutt på tidligere spenninger. Også i så måte er betegnelsen manipulerende.

"Kjønnsnøytralt ekteskap" er forøvrig bare en betegnelse som bare vil bli brukt som kampmiddel inntil målet er nådd: Når ekteskapsbegrepet ved lov inkluderer homofile partnerskap, har betegnelsen fullført sitt oppdrag. Den gamle ekteskapsinstitusjonen er nedkjempet, og den seksuelle revolusjonen er ført et vesentlig skritt videre. Tilbake står da å renske lovverket og skolens lærebøker for alle ord som knytter ekteskapet til "mann" og "kvinne". Den nye generasjon skal læres opp til å tenke at ekteskapet er en "kjønnsnøytral" institusjon. Det gamle ekteskapsbegrepet skal begraves fordi et nytt er oppstått.

Som kristne må vi avsløre den falske ordbruken. Nok en gang er det grunn til å minne om Jeremias sin advarsel: Dere fester lit til løgnaktige ord. Å bryte det sjettede bud kan ikke forenes med å si: Vi er frelst. Å innrette seg i hor er å stille seg inn under Guds vrede og dom.

Hvilke begreper bør brukes?

Dessverre må det sies at kirken i høy grad har medansvar for vår tids oppløsning av ekteskapet og det sjettede bud. Sjelden tales det om at brudd på det sjettede bud er synd. På kirkemøtet og i bispekollegiet har det vært sagt at ulike syn på homofilt samliv ikke er kirkesplittende. Man skal vise respekt for hverandres syn. Etter det siste vedtak i Kirkemøtet kan ulike bispedømmer kan ha ulike praksis når det gjelder å ansette homofilt samlevende i viglede stillinger. Noe som er synd i et bispedømme, blir akseptert og velsignet i et annet. Slik er synden ikke bare tolerert og ufarliggjort, men akseptert i en kirke som formelt har Guds Ord som norm! Den norske kirke er langt på vei oppløst i lærekaos. I denne artikkelen vil vi ikke drøfte generelt hva kristne bør gjøre i denne situasjonen. Her har vi avgrenset oss til å søkelyset på språkbruken. La meg legge frem noen tanker til overveielse i den sammenheng.

Ekteskapet har vært og er fortsatt pr. i dag en lovregulert offentlig institusjon som inngås mellom én mann og én kvinne, med de privilegier og juridiske forpliktelser som følger med – blant annet i forhold til felles barn. Denne institusjonen finnes på tvers av kulturer og ulike religiøse tradisjoner. Det er dette ekteskapet som er beskyttet av menneskerettighetene. Ekteskapet skal styrke familien som stabil grunn celle i samfunnet, fremme troskap mellom ektefellene og gi best mulig vilkår for omsorg og oppdagelse av felles barn.

Den nye ekteskapsloven som er vedtatt i Stortinget oppretter en helt ny institusjon. Det innføres et såkalt "kjønnsnøytralt ekteskap", der samliv mellom to av samme kjønn også er inkludert. Hva så? Hvilke språklige konsekvenser bør dette få?

En mulighet er å innføre en ny betegnelse på det tradisjonelle ekteskapet mellom mann og kvinne, f. eks. ektepakt. Men da river vi oss samtidig løs fra en språktradisjon har levd i både kirkelig og allmenn litteratur i århundrer. Det sjettede bud "Du skal ikke bryte ekteskapet" må skrives om, fordi "ekteskap" mellom to av samme kjønn er ekteskapsbrudd i seg selv! Det vil innebære et dramatisk kulturelt tilbaketog dersom vi oppgir ekteskapsbegrepet.

Å bare akseptere det nye ekteskapsbegrepet, bør heller ikke komme på tale. Det vil legitimere den kulturrevolusjonen som er skjedd. Da vil bevisstheten om hva ekteskapet er - som Guds ordning og ifølge menneskerettighetene - svekkes og på sikt forsvinne helt.

Mitt råd er: Vi bør fortsette å bruke ordet ekteskap bare om ekteskap mellom én mann og én kvinne - aldri om samliv mellom to av samme kjønn! Dette innebærer at vi bygger opp en bevisst motkultur, idet vi nekter å bøye oss for statens tyveri av ekteskapsbegrepet.

Den nye institusjonen som er opprettet av Stortinget bør heller ikke omtales som ekteskap. Den kan muntlig omtales som "såkalt kjønnsnøytralt ekteskap", og skriftlig betegnes som "kjønnsnøytralt ekteskap" - med gåseøyne for å markere at det her ikke dreier seg om et ekteskap slik dette forstås i menneskerettighetene og i kristen tradisjon.

Vi trenger en langt mer bevisst bruk av språket i den kulturkampen som er på gang. Begreper er tankens materiale. Den som styrer ordbruken, styrer i stor grad folks tenkning. Forførelsen til frafall skjer ved bruk av ord. Slangens metode er virksom fremdeles. Vi bør oppmuntre hverandre til å holde fast ved Guds ord og Guds ordninger og føre en språkbruk som står i sannhetens tjeneste.